

Vajvodova Jerca, Čukov Matevž, Jakobov Jakob, Gregorinov Tonček, Kodrova Minca, Skalovčeva Nežka, Bremčev Jožek, Marodnov Janezek, Logarjeva Minca, Rožmanova Urška. Le ti otrôci (sploh še le od 7—13 let stari) in še drugih nekež jih je, ki so se zdej z izrejo sadnih drevésc pridne skazali, in se zavolj njih mladosti za sadjorejo od njih še mnogo upati smé.

Po natanjknim pregledu je letašnjih drevésc . 4242
 „ „ „ „ lanjskih „ . 2318
 „ „ „ „ predlanjskih „ . 120

Vsih skupej . 6670.

Naj se le, kakor otrôci po dobrih učeníkih, po otrôcih tudi mlade drevésc v njih in v prid prihodnjimu rodu práv požlahtnijo, lepo razcvétajo, in obilno dobriga sadú obrodijo!

Pogled v gornje kraje.

(Dalje.)

V Šent-Pavlu je velik samostan, na majhnim griču, čez kateriga cesta v Šent-Andrej derži. Tù se celi Lavodol (Lavantthal) v vsi svoji rajski krasôti, ktere se človek zadosti nagledati nemore, na široko odpre. Še lepši se neki ta dolina, ktera 15 pomiznih milj (Quadrat Meilen) méri, od Wolfsberga proti Šent-Pavlu prikaže. Pa opisati nje dražesti (Reize) naj se drugi potrudijo: jez bi samo želel, de bi vsi Dolenci tù sém prišli: naj bi se učili, kako se žitno polje obdelava, kako se živina rediti, kako se sadonosno drevje saditi in snažiti mora. Tù bi vidili, de se pri tolkovcu (Prügelwein) 100krat bolje živi, ko pri tertnim soku. S tem ne mislim reči, de bi Dolenci rejo vinske terte opustiti, in samo sadonosno drevje rediti mogli (kar bi pa vender v nekterih krajih bolje bilo); ampak de bi toliko prostora, na katerim samo dračje in terne raste, s sadonosnim drevjem nasadili. Pa se bojijo, de bi se jih po tem vinski kupci ogibali. *)

V gori imenovanim samostanu so menihi reda sv. Benedikta. Tù so perve 4 latinske šole, v kterih se je mnogim gospodam vklada njih sadanje slavnosti položila. V Celovcu imajo latinske šole, šole modroslovja in bogoslovja svoje učeníke iz tega samostana. Polovica vsih udov tega reda je tù slovanskiga rodú. Slovanska književnost si iz tega središa učenosti veliko dobriga za prihodnost obeta. — Od tod naprej do Šent-Andreja derži cesta med sadonosnim drevjem in med njivami s bohотно (üppig) rastečo sterníno, na kteri se zdrava gorska sapa, ki iz verha bližnjih velikanskih planin v dolíno pihljá, kakor na širokim morji ziblje. Med takim bogastvam naravske lepote se pride v serce te rajske dolíne, v čedno mestíce Šent-Andrej. Tukaj je sedež vsakteriga lavantinskiga knezo-škofa, na kterim sedaj slavno poznani, in od svojih Slovincov serčno ljubljeni milostljivi Gospod Anton Martin sedijo.

Oní so v verstí vsih pastirjev na sedežu Lavanske škofije, ktera je v letu 1228 po solnograškim nadškofam Eberhardam II. vstavljena, dva in petdeseti; od léta 1789, kar je tej škofii Celjski krog pridružen, sedmi; slovenskih rojakov na imenovanim škofovskim sedežu tretji. Bog nam Jih ohrani dolgo lét! Vsakteriga škofa za

*) Poznam v nekem kraji grajšinskiga vinogradnika, ki je še clo ud gospodarskiga družtva (Landwirthschaft-Gesellschaft), ki kmete, kar jih je pod tisto grajšino, močno odgovarja, de bi sadonosniga drevja v svojim kraji ne sadili, kér bi po tem tovarniki jih dolžili, de vino s sadnim moštam mešajo, ter bi se jih ogibali. Ali ne zasluži tak od gospodarskiga družtva velike častne svetinje — iz usnja narejene?!

Pisatelj.

Lavansko škofijo izvolijo poleg stare pravice solnograški nadškof. Njih Eminencija gospod Kardinal knez Švarcenberški, sadanji nadškof v Solnogradu (Salzburgu) priznavajo v Lavanskih škofih med drugimi lastnostmi tudi znanje slovenskiga jezika za potrebno. To so pokazali v Svoji besedi, kakor se bere v 12. zvezku katoljskih listov iz Tirola leta 1843, v kteri so za tedaj vdovljeno Lavansko škofijo gospoda Franca Ksaverja Kutnarja, blagiga spomina škofa, izvolili.

(Konec sledi)

Žalostna prigodba.

13. dan tega mesca je pogorela blizo Tomina ena vas z imenam Dolja. Oginj se je od vetra pognan takó hitro po slamnatih stréhah razširil, do je v eni uri 34 poslopíj pogorelo, in de ljudjé zunej svojiga življenja in živine nič družiga niso mogli oteti. Od vsih hiš je bila, kakor se sliši, le ena sama zavarovana. *) Kakó de se je oginj pričel, se še za gotovo ne vé — blezò de le po neskerbnosti. V 7 létih je tukaj na Tominskim 6 velikih vasi in pa še veliko posamesnih hiš pogorelo, in vse te nesreče so se zgodile le po neskerbnosti in nerodnosti ljudi. Premalo skerbi se še povsod na oginj ima! —

J. L.—b—

Oznanílo

kmetijski družbi na ogled poslaniga krajnskiga sadja.

(Dalje.)

26. Od gosp. M. Ravnikarja, fajmoštra na Selih, smo dobili: weisser Sommergewürzappel (morebiti kopotec ali klopotec?) jabelko práv žlahtniga pleména, ki zasluži, de bi si ga kmetovavci práv pogostama zasadili.

27. Gosp. Janez Müller, posestnik na Viču, ki ima veliko lepiga sadja in rad brez plačila tudi cepiče deli, je poslal: Nr. 1. weisser Sommergewürzappel (morebiti klopotec?), ravno popred pohvaljeno žlahtno pléme, ki je tudi rado polno; Nr. 2. poletinskih tofeljnov (Sommertaffetapfel); Nr. 3. rothe Sommercalville, (krajnskiga imena ne vémo); Nr. 4. Azzarol-Apfel; Nr. 5. gospodičin (Frauenbirne); Nr. 6. Wiener-Mostbirn, hvale vredno pléme, ki je rado polno; Nr. 7. kašnic (Flaschenbirn), lepe pa puste hruške; Nr. 8. laških medenc (Annabirn?); Nr. 9. Kirschpflaume, (krajnskiga imena ne vémo); Nr. 10. Sommertaffetapfel.

Odborstvo sadne razstave 16. vel. serp. 1847.

(Dalje sledi.)

*) Oj! de nekterih ljudi ni drugači spametovati, kakor z be-raško palico! Vredništvo.

Današnjimu listu je perdjan 16. dokladni list — in pa dva in dvajseti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	28. vélikiga serpana.		23. vélikiga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	34	2	32
1 > > banaške	2	50	2	31
1 > Turšice	2	—	2	3
1 > Sorsice	—	—	—	—
1 > Réži	1	59	2	15
1 > Ječmena	1	21	1	30
1 > Prosa	1	—	1	30
1 > Ajde	1	35	1	46
1 > Ovsa	—	57	—	54